

РЕШЕНИЕ

№ 20676

гр. София, 16.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 28.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **3562**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на П. С. Е., гражданин на И., [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 10.03.2025 г. , издаден от А. З. – завеждащ консулска служба при посолството на Република България в [населено място], ИР И.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разноки.

Ответникът завеждащ консулска служба при посолството на Република България в [населено място], ИР И. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят посочва в жалбата, че отказът е немотивиран, поради което е дискриминиран, което е недопустимо по силата на чл. 14 от ЕКПЧ. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 14 от Конвенцията, озаглавен Забрана от дискриминация и според който: упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без

всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имуществено, рождение или друг някакъв признак. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, съдът приема, че тя следва да се разгледа по същество, като се провери, дали тези защитени от Конвенцията права не се нарушават по недопустим начин с процесния отказ за издаване на виза „Д“. При разглеждане на жалбата по същество, съдът следва да обсъжда само доводи и факти за нарушаване на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека, но не и основанията за отказ за издаване за виза, посочени в ЗЧРБ, именно поради цитираната норма, която изключва обжалването на отказите за издаване на по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец от 09.02.2025 г. жалбоподателят е поискал от консулска служба при посолството на Република България в [населено място], ИР И. да му издаде виза тип „Д“, поради приемането му да учи в учебно заведение в Република България – основание по чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени и документи доказващи статута му на приет обучаващ се, задължителни здравни застраховки и необходими средства за престоя в България. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от завеждащ консулска служба при посолството на Република България в [населено място], ИР И.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № Ав-02-101/30.12.2021 г., издадена от посланика на България в ИР И., издадена на основание Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. и Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министър на външните работи на Република България във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВнР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Съдът не приема възражението на жалбоподателя, че актът е немотивиран, доколкото само преписва разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Действително, в отказа е възпроизведена посочената разпоредба без други мотиви. Това, обаче, е направено в рамките на административно производство, в което са обсъдени

приложените към заявлението документи, както и становище на ДАНС № М-5004, екз. № 2, което дава положително становище за уважаване на заявлението, но и отрицателно становище рег. № 513р-21931/28.02.2025 г. на МВР-СДВР-Отдел „МИГРАЦИЯ“, което на базата на документите по преписката, посочва, че жалбоподателят няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. В този смисъл не може да се приеме, че отказът е немотивиран. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Отказът за издаване на виза „Д“ е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения. По делото се навежда, че тъй като отказът е немотивиран, то той противоречи на чл. 14 от ЕКПЧ. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 14 от Конвенцията, озаглавен Забрана от дискриминация и според който: упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак. На това основание се иска отмяна на акта на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". По-горе се посочи, че в рамките на административно производство, в което са обсъдени приложените към заявлението документи, както и становище на ДАНС № М-5004, екз. № 2, което дава положително становище за уважаване на заявлението, но и отрицателно становище рег. № 513р-21931/28.02.2025 г. на МВР-СДВР-Отдел „МИГРАЦИЯ“, което на базата на документите по преписката, посочва, че жалбоподателят няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. В този смисъл не може да се приеме, че отказът е немотивиран и поради това – дискриминационен по отношение на жалбоподателя.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С. Е., гражданин на И., [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 10.03.2025 г. , издаден от А. З. –

завеждащ консулска служба при посолството на Република България в [населено място], ИР И..
Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в
четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.